

FESTA MAJOR DE BLANCS I BLAUS

DEL 24 D'AGOST
A L'1 DE SETEMBRE

GRANOLLERS
2024

blancsiblaus.cat

És un dilluns d'agost i res em ve més de gust que sortir de Barcelona, on visc, per anar a descobrir una nova festa major d'interior. Soc de costa, de Blanes, i amb els anys he desenvolupat la tesi que els pobles, viles i ciutats que no tenen platja, ni turistes, ni segones residències en cada cantonada, tenen una cosa potser molt més valuosa fora dels marcs instagramejables en què ens ha tocat viure: un teixit associatiu fort i abundant. Meravellada pel moviment social que he descobert en indrets com Igualada, Vilafranca, Manresa o Girona, tinc el pressentiment que en una vila del Vallès amb pocs incentius paisatgístics (no en va us maldiuen Granolleig) hi ha d'haver per força un bon caldo de cultiu. I creieu-me que per poc que ho sembli, tal com està el pati, és un dels millors elogis. Trobo que néixer o anar a viure en una ciutat lletja, avui en dia, és qualitat de vida.

Sé poques coses dels Blancs i els Blaus, per ser-vos franca, però que l'eix de la Festa Major sigui una competició em sembla un punt de partida sucós, ple de llums i ombres, com totes les bones històries. Malgrat fotre constants sermons sobre els encants del cooperativisme i els valors comunitaris de l'educació en el lleure en totes les plataformes que me'n donen l'oportunitat, soc una tia molt competitiva. Tot el que m'ha fet sentir-me més viva tenia un objectiu clar: guanyar. Guanyar el concurs de tapes que fem a casa la nit de Nadal, guanyar-me el telèfon del noi o la noia que m'agradava, guanyar visibilitat perquè les meves idees arribin més lluny o guanyar més diners, encara que fos per necessitat. No és casualitat que ens costi tant enderrocar el capitalisme, suposo. Potser l'amor acaba movent el món, però per sort o per desgràcia, l'avarícia és el que l'encén, i tots som una mica avars, encara que alguns en diguin ambició o emprenedoria.

De fet, el primer que m'expliquen alguns granollerins només d'entrar a la Roca Umbert és que han estat unes setmanes complicades de conflicte amb un grup de veïns que considera que la festa major és massa sorollosa. La cantarella no és nova: és una situació que es repeteix arreu del territori i que constata un cop més que els vicis d'aquest segle (la tecnologia salvatge, la globalització, el neoliberalisme i el retorn desvergonyit del feixisme) han calat en tota mena de persones que per ignorància, precarietat o pura supèrbia pensen que el seu benestar individual durant uns quants dies

de l'any ha de passar per sobre de la cohesió ciutadana, la creativitat i el dret a l'oci de les classes populars. Afortunadament, existeix la llibertat d'expressió i hi ha processos democràtics que permeten que aquestes proclames arribin a l'Administració, però des de la meua bombolla ideològica particular, no em deixa de sorprendre que hi hagi gent que no vegi el valor de l'autogestió ciutadana d'espais festius i culturals, havent de recórrer directament a l'amenaça burocràtica i les forces de l'ordre. Alguna cosa estem fent malament perquè aquests veïns, amb qui convivim diàriament a les escoles, els mercats, els ambulatoris i les terrasses dels bars, tinguin una visió tan allunyada de la nostra sobre el paper de la cultura popular a la vida comunitària. Cal reaccionar, tal com passa unes hores després amb la lectura d'un manifest signat per les colles i les entitats de la festa major, però també fer-se preguntes. Els coneixem prou? Hem fet tot el possible perquè es beneficiïn de les nostres iniciatives, perquè hi connectin, perquè se les estimin? Som a temps de demostrar-los que aquest soroll que ara els sembla incòmode és la banda sonora del naixement d'un conglomerat de relacions interpersonals que, en moments d'aïllament, necessitat o enyorança, poden ser refugi també dels seus malsons particulars, que gairebé sempre són col·lectius?

Mentre el Kiku i la Irene, els caps de colla dels Blancs i dels Blaus, em fan un *tour* pels seus locals, penso que tant de bo que sí. Que tant de bo tothom tingués a l'abast tots aquests grups de whatsapp dels que em parlen, que aquests dies treuen fum, on tan aviat es demana un cop de mà per construir una estructura de fusta de dubtosa utilitat com ben segur que es proposa d'anar a fer cerveses un divendres de febrer al vespre, o s'hi troben cangurs, o s'hi presten *taladros*, o s'hi descobreixen mans amigues per acompanyar moments complicats del dia a dia. Segur que estic engegada per l'emoció del primer dia, però les colles de Blancs i Blaus i totes les seves subcolles m'han semblat una microsocietat que contradiu tots els pronòstics de col·lapse que ens bombardegen constantment: grups immensos de persones que es coordinen sense interessos econòmics ni individuals per organitzar coses que els fan il·lusió, que els semblen una bogeria divertida, que són excusa per veure's i per riure, i que són el motor de tot un engranatge logístic que no té res a envejar a la NASA.

Em diuen pel *pinganillo* que els Blancs tenen un cos tècnic ben potent, capaç d'il·luminar i sonoritzar la ciutat com en la millor de les fires de Nadal. També m'han parlat de les Guapes i les Nimfes, grups de dones disposades a ocupar tot l'espai possible sense passar-ne ni una al patriarcat. M'ha arribat que els Blaus van més ben dotats de gent de lletres, podent omplir de talent qualsevol facultat de Ciències Socials, i també que són molt més nombrosos que els primers, tot i que porten dues festes majors perdent. Serà aquest l'any en què es torni a imposar el "sentimiento" a la vila? Tinc moltes preguntes sobre el tarannà i l'origen de les colles, que espero resoldre en els propers relats: blanc o

blau s'hi neix, o es fa? Com es disputen els nouvinguts? I què passa amb els traïdors? Hi ha infiltrats, o impostors? El que segur que hi ha, tant al pessebre com al claustre de la uni que seran escenaris d'aquests dies, són moltes ganes de treballar per fer una bona gresca.

I tan contradictori és això amb les lògiques narcisistes del món actual, que els que més hores hi posen es fan dir a ells mateixos “els imbècils”. De moment (ja us ho confirmaré quan els conegui), aquest és l'últim adjectiu que faria servir per descriure a qualsevol que estigui implicat en tot aquest enrenou. Però malauradament, d'imbècils n'hi ha a tot arreu, i també tinc ganes de trobar els draps bruts de les colles: les vaques sagrades, els temes tabú, les pugnes internes. Aquelles dinàmiques de poder que grinyolen i fan que la festa, aquest ens superior que sobreviu independentment de quines siguin les persones que li donen vida, es pugui transmetre regular a les noves generacions i als nouvinguts. Crec que si de debò volem cuidar la cultura popular arreu, no podem abaixar mai la guàrdia identificant els càncers de fora, però també els de dins. Com va dir un molt bon amic a X, l'antic Twitter, en un apunt sobre la defensa de les festes majors: “No trenqueu les coses que no són vostres!” (@Bardaler).

Però una festa que mou, il·lusiona i uneix a més de mil persones (1000!) és molt difícil de trencar. Mil persones que, malgrat tenir cada una la seva feina, la seva família, les seves amistats i les seves aficions, durant nou dies es bolquen en la mateixa causa: guanyar. Guanyar xarxa, guanyar identitat, guanyar la vila. Granollerins, granollerines, molt bona festa major!

Granollers, 24 d'agost de 2024

Laura Grau, relatora de la Festa Major de Blaus i Blancs de Granollers 2024

La Laura Grau, és comunicadora i creadora de contingut. Va començar fent vídeos al seu perfil d'Instagram i va acabar treballant a la ràdio, primer al 'Matina, Codina!' de RAC105 i després al 'Que no surti d'aquí' de Catalunya Ràdio. Ha col·laborat en altres mitjans com RAC1 o TV3 i té un pòdcast amb la seva mare, 'Grau x Grau'.

La Laura escriurà el relat de la festa els dies 28, 30 i 31 d'agost i l'1 i el 4 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat